

Κοντά στον Χριστό

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑΠΥΤΤΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 35ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2006

Ἡ ἑρμηνεία τῆς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ

Στὴ βυζαντινὴ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπεικονίζονται ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ συνδέονται μ' αὐτὸ τὸ κορυφαῖο γεγονός, ποὺ χώρισε τὴν ἱστορία σὲ δύο περιόδους, σὲ πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν. Στὸ κέντρο, μέσα σὲ σπήλαιο, διακρίνεται ὁ Χριστὸς βρέφος σπαργανωμένο μέσα σὲ φάτνη, ἐνῶ ἀπὸ πάνω ἢ δίπλα του σκύβουν ἢ γονατίζουν τὰ ζῶα τῆς φάτνης, ἓνα γαῖδουράκι κι ἓνα βόδι. Σὲ κάποιες σπάνιες εἰκόνες μάλιστα τὸ βουνο εἰκονίζεται μὲ μάτια, σάν ζωντανό. Ὅλα αὐτὰ συμβολίζουν ὅτι ὅλη ἡ κτίση προσκυνᾷ τὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ συμμετέχει σ' αὐτὸ τὸ σπουδαῖο γεγονός γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τὸ ἀστέρι τῆς Γεννήσεως ἔχει σταματήσει ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ βουνο, κι οἱ ἀκτίνες του κατεβαίνουν χαμηλά, μέχρι τὸ σπήλαιο. Δίπλα σὲ τὸν Χριστὸ ἢ Παναγία, ἄλλες φορές γονατιστή, ἄλλες φορές σκυμμένη σὲ στάση προσευχῆς, ἔχει ἐκφραση ἀπορίας καὶ δέους, σάν νὰ ἀναρωτιέται: «πῶς ἐνεσπάρης μοι; ἢ πῶς μοι ἐνεφύης, ὁ λυτρωτῆς μου καὶ

Θεός;», δηλ. μὲ ποιοὺ τρόπο μπῆκες σὲ τὴν κοιλιὰ μου, πῶς γεννήθηκες ἀπὸ μένα ὁ λυτρωτῆς μου καὶ Θεός; (Δοξαστικὸ προεόρτιο τῶν Χριστουγέννων).

Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς παραστάσεως εἰκονίζονται ἄγγελοι νὰ δοξολογοῦν. Ὅπως σὲ ὅλα τὰ μεγάλα γεγονότα ποὺ ἀφοροῦν σὲ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου (π.χ. Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου) οἱ ἄγγελοι εἶναι παρόντες ὡς ἀνώτερα λειτουργικὰ πνεύματα ποὺ συνεχῶς ὑμνοῦν καὶ διακονοῦν τὸν Τριαδικὸ Θεό. Οἱ ἄγγελοι βρίσκονται δεξιά καὶ ἀριστερά ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ ψάλλουν τὸ «δόξα ἐν ὑψίστοις». Πιο μακριά, ἄλλοι ἄγγελοι μεταφέρουν στοὺς ποιμένες τὸ μήνυμα τῆς Γεννήσεως, καὶ οἱ ἔκθαμβοι βοσκοὶ ζωγραφίζονται στραμμένοι νὰ τρέχουν πρὸς τὸ σπήλαιο, γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὴν ἀλήθεια ὅλων ὅσα ἄκουσαν, ὅπως περιγράφεται σὲ τὸ β' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου.

Ἀπέναντι ἀπὸ τοὺς ποιμένες ζωγραφίζονται ἔφιπποι οἱ τρεῖς Μάγοι νὰ ἀκολουθοῦν



ένα μακρινό δρόμο, κοιτάζοντας προς τόν ουρανό τόν Ἀστέρα, πού μέ υπερφυσικό τρόπο τούς ὀδηγοῦσε νά φθάσουν στόν Χριστό. Οἱ Μάγοι, βέβαια, δέν προσκύνησαν τόν Χριστό στό σπήλαιο, ἀλλά τόν βρήκαν ἀρκετό καιρό μετά τή Γέννηση στό σπίτι πού διέμενε, γι' αὐτό ὁ Ἡρώδης εἶχε δώσει ἐντολή νά σκοτώσουν ὅσα νήπια ἦταν ἀπό δύο χρονῶν καί κάτω.

Τό ἀστέρι τῆς εἰκόνας δέν ἦταν ἕνα φυσικό ἀστέρι, ἀφοῦ ὅλα τά ἄστρα, ἀλλά καί ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη, κινοῦνται ἀπό τήν Ἀνατολή πρὸς τή Δύση. Τό συγκεκριμένο ὅμως ἀστέρι τῆς Βηθλεέμ ἀκολούθησε τήν πορεία ἀπό τήν Περσία, ἀπ' ὅπου ξεκίνησαν οἱ Μάγοι, πρὸς τήν Παλαιστίνη, ὅπου γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δηλαδή ἀπό Βορρά πρὸς Νότο. Μάλιστα δέν ἔλαμπε μόνο τῆ νύκτα, ἀλλά καί κατά τή διάρκεια τῆς ἡμέρας, πού ὁ ἥλιος φώτιζε, καί προχωροῦσε ὅταν ἔπρεπε νά προχωρήσουν καί οἱ Μάγοι, ἐνῶ παρέμενε ἀκίνητο ἡ ἔξαφανιζόταν, ὅταν ἐκείνοι σταματοῦσαν. Ἐπίσης κατέβαινε χαμηλά καί τούς κατεύθυνε πρὸς τό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, μέχρι πού σταμάτησε πάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ νεογέννητου Χριστοῦ. Ἀκόμα, σέ μερικές παραστάσεις στό κάτω μέρος τῆς εἰκόνας προστίθεται ἡ σκηνή τοῦ λουτροῦ τοῦ νεογέννητου Χριστοῦ ἀπό δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες.

Ὁ Ἰωσήφ εἰκονίζεται κοντά στό σπήλαιο, ἀλλά κάθετα μακριά ἀπό τό θεῖο βρέφος γιά νά δηλωθεῖ ὅτι δέν εἶναι ὁ πατέρας του. Αὐτός δέν εἶναι παρά ὁ προσάτης. Μερικές φορές, μάλιστα, εἰκονίζεται στήν κάτω γωνία τῆς παραστάσεως καθισμένος σ' ἕνα βράχο, στήριζοντας τό κεφάλι στήν παλάμη βαθιά συλλογισμένος, ἐνῶ ὄρθιος μπροστά του

ἕνας γέρος βοσκός, πού φορᾷ μαύρη κάπα ἀκουμπᾷ στό ποιμενικό ραβδί του καί σκύβει ἐλαφρά πρὸς τό μέρος του, σάν νά τοῦ ψιθυρίζει κάτι. Αὐτός συμβολίζει τόν πειρασμό (διάβολο), γι' αὐτό καί ἡ σκηνή ὀνομάζεται «πειρασμός τοῦ Ἰωσήφ» καί περιγράφει τή θλίψη καί τήν ἐκπληξή, πού δοκίμαζε ὄλο αὐτό τό διάστημα, ἀπό τή στιγμή πού ἔμαθε ὅτι ἡ Παναγία περίμενε παιδί, μέχρι πού πληροφορήθηκε γιά τό παράδοξο κι ἀνήκουστο τρόπο τῆς συλλήψεως καί γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἴδια σκηνή πού περιγράφει ἡ ὑμολογία στό δοξαστικό τῶν Μεγάλων Ὁρῶν τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων ὅταν ὁ Ἰωσήφ λέει πρὸς τήν Παρθένο Μαρία: «*Μαρία, τί εἶναι αὐτό τό δράμα πού βλέπω σέ μένα νά συμβαίνει ἀπορῶ καί ἐκπλήσσομαι· κρυφά ἀπό μένα ἐγινε τόσο γρήγορα...*». Γι' αὐτό ζωγραφίζεται σκεπτικός, θλιμμένος, προβληματισμένος γιά τό γεγονός, σάν νά σκέπτεται τόν τρόπο νά τήν ἀπομακρύνει κρυφά, χωρίς νά τήν ἐκθέσει. Σέ ἄλλες εἰκόνες ὁ Ἰωσήφ εἶναι στή γωνιά, στή σκηνή τοῦ πειρασμοῦ, ἀλλά καί ἐπάνω, κοντά στό σπήλαιο, στήν τελική του θέση, τοῦ προσάτη καί κηδεμόνα τῆς Παναγίας καί τοῦ νεογέννητου Χριστοῦ.

Στή βυζαντινὴ ἀγιογραφία γεγονότα πού συμβαίνουν σέ διαφορετικό τόπο καί χρόνο, συχνά παρουσιάζονται μέσα στήν ἴδια εἰκόνα.

Βλέποντας τήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως ὁ πιστός ἀνακαλύπτει τό μυστικό νόημα τῆς ἑορτῆς πού οἱ ἀγιογράφοι δίδουν μέ ἀπλά σχήματα καί χρώματα: ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος (ἐνηθρώπησε) χωρίς νά πάψει ταυτόχρονα νά εἶναι καί Θεός, γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Οἱ ἀπορίες μας...

-Γιατί τά Θεοφάνεια ἀγιάζονται τά νερά;

Ἀπό τά πρῶτα χριστιανικά χρόνια ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε τή τέλεση τοῦ Μεγάλου Ἁγιασμοῦ τήν ἑορτή τῶν Θεοφανείων. Ἐκείνη τήν ἡμέρα, πού φανερώθηκε στόν κόσμο ἡ Ἁγία Τριάδα, ἀγιάζονται τά νερά, ἐπειδή ὁ Χριστός βαπτίσθηκε μέσα στόν Ἰορδάνη ποταμό ἀπό τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο. Γι' αὐτό τά Θεοφάνεια ἡ Ἐκκλησία μας εὐλογεῖ καί ἀγιάζει τό νερό, πού εἶναι τό πολυπληθέστερο συστατικό τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Τό ὑγρό στοιχεῖο εἶναι τά 4/5 τοῦ πλανήτη μας καί ὑπολογίζεται ὅτι περίπου τό 70% τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀποτελεῖται ἀπό νερό.

“Ὅπως μᾶς λέει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Αὐτὴ εἶναι ἡ μέρα ὅπου βαπτίσθηκε ὁ Χριστός κι ἁγίασε τῶν ὑδάτων τὴ φύση. Γι’ αὐτό καί κατά τὴν ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων ὅλοι, ἀφοῦ προμηθευτοῦν ἁγιασμένο νερό τό παίρνουν στά σπίτια τους καί τό φυλάνε καθ’ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους» (Ἱ. Χρυσόστομος, Λόγος εἰς τό Βάπτισμα, Ε.Π.Ε. 35, 499).



Ἐπιδείξῃ ὅτι τό νερό ἀγιάζεται ἀπό

τὴν Ἐκκλησία μας τὰ Φῶτα εἶναι τό γεγονός ὅτι ὁ Μεγάλος Ἁγιασμός τῶν Θεοφανείων, χωρίς νά ἀποστειρωθεῖ καί χωρίς νά δεχθεῖ κάποια χημική ἐπεξεργασία, δέν χαλάει ὅσο χρονικό διάστημα καί ἂν περάσει. Κι αὐτό, γιατί τό ἁγιασμένο νερό μέ τὴ θεία Χάρη παραμένει ἀναλλοίωτο καί μεταδίδει τὴν ἁγιαστικὴ Χάρη τῆς Ἐκκλησίας μας στοὺς πιστοὺς τῆς.

Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία ἡ ἑορτὴ τῶν Φῶτων θεωροῦνταν ἡ καταλληλότερη ἡμέρα για τὴ βάπτισμα τῶν Κατηχουμένων, δηλαδή ὅσων προετοιμάζονταν γιὰ νά γίνουν χριστιανοί. Ἔτσι, τὰ Θεοφάνεια θυμούμαστε τίς βαπτίσεις τῶν πρώτων Χριστιανῶν καί ψάλλεται στὴν Ἐκκλησία ὁ γνωστός ὕμνος τῆς Βάπτισης «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε, ἀλληλουία».

Γιὰ τὴν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν πιστῶν ἀπὸ τό τέλος τοῦ 5ου μ.Χ. ὁ Ἁγιασμός τῶν Θεοφανείων τελεῖται καί τὴν παραμονή, μέ μιά μόνο ἀσήμαντη διαφορά ὅτι παραλείπεται ὁ πρόλογος στὴ μεγάλη εὐχὴ τῆς κύριας ἡμέρας τῶν Θεοφανείων («Τριάς Ὑπερούσιε...συνεχόμενος φόβῳ ἐν κατανύξει βοῶ σοι»).

Στοὺς ἀπλοὺς πιστοὺς ἐπικράτησε ἡ συνήθεια ὁ ἁγιασμός τῆς ἡμέρας τῶν Θεοφανείων νά πίνεται, ἐνῶ ὁ ἁγιασμός τῆς παραμονῆς -πού ὁ Ἱερέας τῆς Ἐνορίας περνάει ἀπὸ ὅλα τὰ σπία για νά “φωτίσει” ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας καί τοὺς χώρους τοῦ σπιτιοῦ- νά χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸν ραντισμὸ τῆς κτίσεως, δηλαδή τῶν σπιτιῶν, τῶν δένδρων, τῶν φυτῶν, τῶν ζώων, τῶν χωραφιῶν κ.λπ.

Μέ τὴν καθαρτικὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ, ἡ κτίση πού ραντίζεται καί ὁ ἄνθρωπος πού πίνει τὸν ἁγιασμὸ τῶν Θεοφανείων καθαρίζεται καί φεύγει μακριὰ κάθε κακὸ καί μόλυσμα.

Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη

Ἡ διάβαση τῆς Ἐρυθρᾶς θάλασσας. Ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες.

Ὅταν ξεκίνησε ἡ ἐξοδος τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο δέν ἀκολούθησαν τὴ σύντομη παραλιακὴ λεωφόρο, ἀλλὰ κατευθύνθηκαν νότια πρὸς τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα για νά ἀποφύγουν τίς αἰγυπτιακὲς φρουρές. Στὴν πορεία τους αὐτὴ γιὰ τὴν Παλαιστίνη ὁ Θεὸς τοὺς συνόδευε τὴν ἡμέρα μέ μιά σῆλη νεφέλης για νά τοὺς δείχνει τὸν δρόμο καί τὴ νύκτα μέ μιά σῆλη φωτιᾶς για νά τοὺς φωτί-

ζει. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλίτες περπατοῦσαν μέρα καί νύκτα καί μόνο ὅταν ἔφτασαν στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα ἔστησαν τίς σκηνές τους για νά ξεκουραστοῦν.

Στό μεταξύ ὁ Φαραὼ μετάνιωσε πού τοὺς ἄφησε νά φύγουν, ἀφοῦ ἡ Αἴγυπτος ἔμεινε χωρίς τοὺς σκλάβους Ἰσραηλίτες πού ἔκαναν τίς βαριές δουλειές. Ἔτσι σκέφθηκε νά τοὺς φέρει πίσω μέ τὴ βία, γι’ αὐτό ἔστειλε τοὺς στρατιῶτες του νά τοὺς καταδιώξουν για νά ἐμποδίσει τὴ φυγὴ τους. Μόλις τοὺς ἀντιλήφθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες ὁ Μωυσῆς τοὺς εἶπε νά

μήν φοβηθούν γιατί ὁ Κύριος θά πολεμήσει γι' αὐτούς καί ἄπλωσε τό χέρι του μέ τό ραβδί πάνω ἀπό τή θάλασσα. Τότε ὁ Θεός ἔστειλε ἕνα δυνατό ἄνεμο, τά νερά ὑποχώρησαν, φάνηκε ὁ βυθός καί σχηματίσθηκε ἕνα μονοπάτι μέ τείχη δεξιά καί ἄριστερά πού συγκρατοῦσαν τά νερά, μέσα ἀπό τό ὁποῖο οἱ Ἰσραηλίτες πέρασαν πρὸς τήν ἔρημο καί σώθηκαν. Μόλις πῆγαν νά περάσουν οἱ στρατιῶτες τοῦ Φαραῶ ὁ Μωυσῆς ἄπλωσε πάλι τό χέρι του μέ τό ραβδί πάνω στή θάλασσα καί αὐτή ξαναγύρισε στή θέση της μέ ἀποτέλεσμα νά πνιγούν ὄλοι οἱ Αἰγύπτιοι.

Οἱ Ἰσραηλίτες συνέχισαν τό δρόμο τους ὡσπου, μετὰ ἀπό λίγες ἡμέρες, τελείωσαν τά τρόφιμά τους καί ὁ λαός ἄρχισε νά δυσανασχετεῖ καί νά παραπονιέται, ἀφοῦ



πεινοῦσαν καί θεωροῦσαν καλύτερα νά ἔμειναν στήν Αἴγυπτο, πού ὑπῆρχε ἀφθονο κρέας καί χόρταιναν τό ψωμί. Καί πάλι ὁ Θεός εἰδοποίησε τόν Μωυσῆ ὅτι θά φροντίσει ὁ ἴδιος γιά τόν λαό του. Καί πράγματι τό βράδυ ἦρθε ἕνα σμήνος ἀπό ὀρνίθια, τά ὁποῖα ἔπιασαν εὐκόλα οἱ Ἰσραηλίτες καί ἔφαγαν. Μάλιστα, τό ἐπόμενο πρωί ὅταν



ξύπνησαν εἶδαν ὅτι τό ἔδαφος τριγύρω τους ἦταν σκεπασμένο ἀπό ψωμί πού ἔστειλε ὁ Θεός, τό «μάννα», γιά νά φᾶνε γιά μιά μέρα. Ὁ Μωυσῆς τούς ἐξήγησε ὅτι αὔριο θά ὑπάρχει ἄλλο ψωμί ἀπό τόν οὐρανό. Καί πράγματι κάθε μέρα ἔπεφτε ἄσπρο καί γλυκό στή γεύση ψωμί, μέ τό ὁποῖο τρέφονταν οἱ Ἰσραηλίτες γιά περισσότερο ἀπό δύο μῆνες, πού κράτησε ἡ δύσκολη πορεία τους ἀπό τήν Ἐρυθρά θάλασσα μέχρι τό ὄρος Σινᾶ.

Δέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού οἱ Ἰσραηλίτες ἔχαναν τό θάρρος καί τήν ἐμπιστοσύνη τους στόν Θεό. Ὅμως ὁ Θεός δέν τούς ἐγκατέλειψε οὔτε μιά στιγμή. Ἐτσι μετέβαλε τά πικρά νερά στήν τοποθεσία «Μερρά» σέ γλυκά γιά νά πιούν καί νά ξεδιψάσουν, ὅταν εἶπε στόν Μωυσῆ νά βυθίσει μέσα σ' αὐτά ἕνα κομμάτι ζύλο. Ἐπίσης στό βουνό Χωρήβ ὁ Θεός ἔδωσε ἐντολή στόν Μωυσῆ νά χτυπήσει τό ραβδί του στό βράχο γιά νά τρέξει νερό καί νά ξεδιψάσει ὁ λαός του ἀπό τήν ὀδοιπορία. Ἀκόμα, ὅταν τούς ἐπιτέθηκαν οἱ Ἀμαληκίτες στήν ἔρημο, ὁ Μωυσῆς ἔμεινε μιά ὀλόκληρη μέρα προσευχόμενος πάνω σ' ἕνα λόφο, κρατώντας τά χέρια του ἀνοιγμένα, ὥστε νά σχηματίζεται τό σχῆμα τοῦ σταυροῦ, ὡσπου οἱ Ἰσραηλίτες τούς κατανίκησαν. Ἐτσι ἡ πορεία συνεχίστηκε μέχρι τίς πρόποδες τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὅπου κατασκίησαν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅπως μᾶς περιγράφει τό βιβλίο τῆς Ἐξόδου.

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος, πού γεννήθηκε στήν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου περίπου τό 360 μ.Χ. ἀπό πιστούς γονεῖς καί εἶναι ἕνας ἀπό τούς μεγάλους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Παρότι καταγόταν ἀπό οἰκογένεια εὐγενῶν καί πλουσιῶν ἔλαβε χριστιανική ἀνατροφή. Κληρονόμησε ἀπό τούς εὐσεβεῖς γονεῖς του τή θερμή πίστη, τήν ἀληθινή εὐσέβεια, τήν ἀγάπη καί τήν ἀφοσίωση πρὸς τόν Χριστό. Ἀντίθετα τά πλοῦτη καί ἡ κοσμική δόξα δέν ἐπηρέασαν τόν ἅγιο Ἰσίδωρο, πού μορφώθηκε στήν Ἀλεξάνδρεια.

Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος σπούδασε θεολογία καί φιλοσοφία καί μελέτησε σέ βάθος τήν Ἁγία Γραφή καί τά ἔργα τῶν Πατέρων. Πρότυπό του εἶχε τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, πού θαύμαζε καί ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπό ὅλους τούς Πατέρες τῆς ἐποχῆς του, ἄν καί δέν τόν εἶχε γνωρίσει προσωπικά. Στήν ἀρχή ἐργάστηκε ὡς κατηχητής καί δάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας στήν Ἀλεξάνδρεια καί ἀργότερα πῆγε σέ ἕνα μοναστήρι κοντά στό Πηλούσιο, γι' αὐτό πῆρε καί τό ἐπίθετο Πηλουσιώτης. Ἐπειτα χειροτονήθηκε Ἱερέας. Ἐζῆσε ὅλη του τή ζωή ὡς ἀπλός μοναχός, ἄν καί μπορούσε νά γίνει Ἐπίσκοπος καί μάλιστα Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας. Μόνο ὅταν τόν πίεσαν πάρα πολύ οἱ ἄλλοι μοναχοί δέχτηκε νά γίνει Ἠγούμενος στό μοναστήρι του. Κατά διασπήματα ὁ Ἰσίδωρος ἔφευγε ἀπό τό Μοναστήρι καί πῆγαινε μόνος του βαθειά μέσα στήν ἔρημο, ὅπου περνοῦσε αὐστηρή ἀσκητική ζωή.

Ἡ ζωή του κάθε μέρα ἦταν γεμάτη ἀσκησι, νηστείες, προσευχή καί ἀγρυπνίες. Ἐτσι ὅλοι οἱ μοναχοί τόν εἶχαν ὡς παράδειγμα καί ἀκολουθοῦσαν τόν τρόπο ζωῆς του. Ἀπέκτησε μεγάλη φήμη ἐξαιτίας καί τῆς πολυμάθειάς του γι' αὐτό καί κατέφευγαν σ' αὐτόν πολλοί γιά νά λύσει τά προβλήματά τους ἢ γιά νά πάρουν ἀπαντήσεις γιά τήν ἐρμηνεία δύσκολων χωρίων τοῦ Εὐαγγελίου. Μάλιστα, πολλοί πού δέν μπορούσαν νά τόν ἐπισκεφθοῦν ἔγραφαν τίς ἀπορίες τους σέ

ἐπιστολές κι ὁ Ἰσίδωρος ἀπαντοῦσε ἀφοβα σέ ὅλους ἀνεξαίρετως.

Ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ἦταν συγγενής τῶν δύο Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, τοῦ Θεόφιλου καί τοῦ ἁγίου Κυρίλλου. Στήν Ἀλεξάνδρεια διδάχθηκε ἀπό τόν μεγάλο θεολόγο, τόν Δίδυμο τόν Τυφλό καί ὑπῆρξε μαθητής (ἀπό τά συγγράμματά του) τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τό σημαντικότερο ὅμως ἦταν ὅτι χειροτονήθηκε Κληρικός ἀπό ἕνα κορυφαῖο Ἐκκλησιαστικό ἄνδρα, τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλεξανδρείας Μέγα Ἀθανάσιο, πού ἔσωσε τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν αἵρεση τῶν Ἀρειανῶν καί θεμελίωσε τήν σωστή πίστη γιά τήν Ἁγία Τριάδα, διδάσκοντας τή θεότητα τοῦ Υἱοῦ ὡς «ὁμοούσιου» μέ τόν Θεό Πατέρα. Δυστυχῶς ὅσα ἔργα ἔγραψε ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος χάθηκαν. Σῶζονται μόνο μεγάλοι ἀριθμός ἀπό τίς ἐπιστολές του, πού τό περιεχόμενο τους διδάσκει μέχρι σήμερα. Συγκεκριμένα ἔχουν βρεθεῖ οἱ 2.012 ἀπό τίς 10.000 περίπου ἐπιστολές πού συνέγραψε.

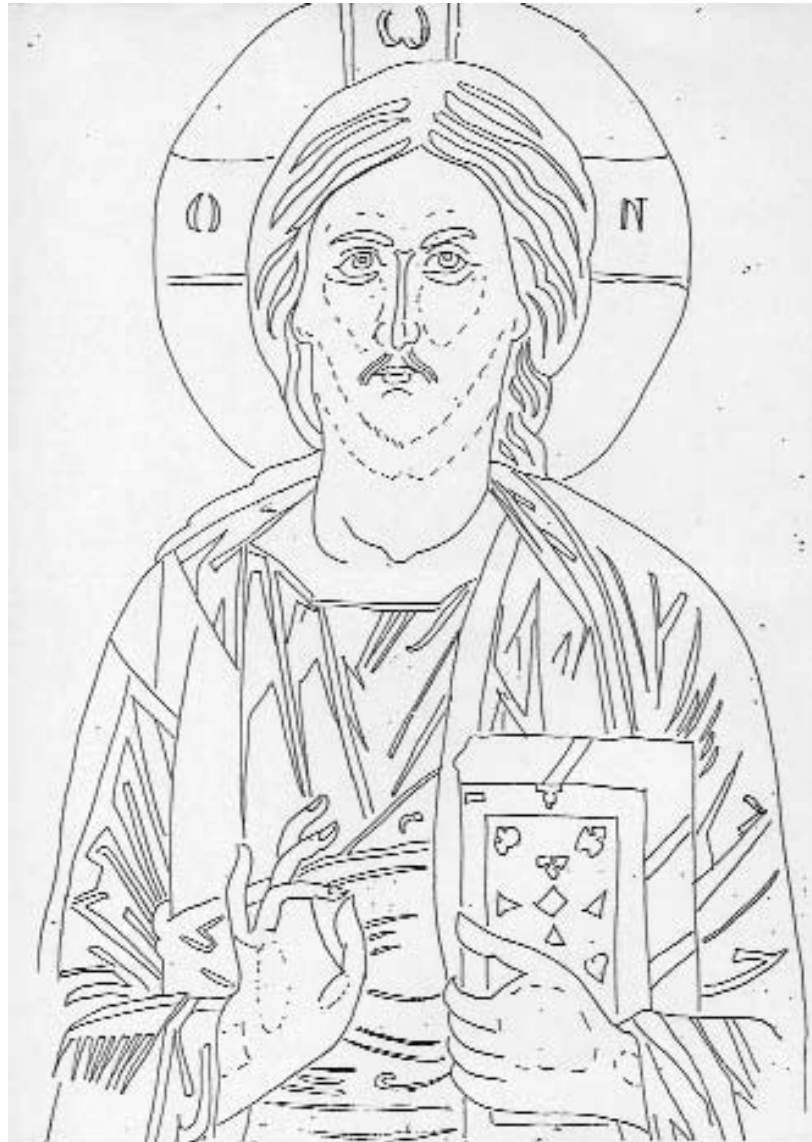
Μετά ἀπό πολύχρονη δράση καί προσφορά στήν Ἐκκλησία, ὁ ἅγ. Ἰσίδωρος γέροντας πιά παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Θεό τό 440 μ.Χ. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τή μνήμη του στίς 4 Φεβρουαρίου.

Ὁ ναός τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου ὑπάρχει στό ἀνατολικότερο ἄκρο τῆς Κρήτης, στό ἄκρωτήριο Κάβο Σίδερο (Ἰσίδωρο), ἐντός τοῦ χώρου τῆς Πολεμικῆς Ναυτικῆς Βάσης Κυριαμαδίου καί ἀποτελεῖ Μετόχι τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καί Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Τοπλοῦ Σητείας. Μάλιστα, ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι εἶναι κτισμένος σέ ἐρείπια παλαιότερου ναοῦ, πού ἔκτισαν οἱ μαθητές τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου στό ἐρημικό αὐτό μέρος, ὅταν ἐκδιώχθηκαν ἀπό τούς Ἀραβες κατακτητές τῆς Ἀλεξανδρείας καί ἀναζήτησαν καταφύγιο στά νότια παράλια τῆς Κρήτης.

Κατηχητικό Σχολεῖο
Παναγίας Ἐλεούσας Ἱεράπετρας



Ζωγραφική



Λίστη ἀκροστιχίδας: ΠΑΝΑΓΙΑ. Λύσεις Αίνιγμάτων: 1. Ο ἕπνος, 2. Ο Λάζαρος, 3. Ἡ ἀγκυρα, 4. Ἡ μήτηρ τοῦ μαθητοῦ, 5. Τὸ ἀκρί, 6. Ἡ σκιά, 7. Σφουγγάρι, 8. Ἀράχνη, 9. Ἀλυδαίο, 10. Μακρόνια.

Κάνετε τόν σωστό συνδυασμό

Ἀντιστοιχίσετε σωστά τά ὄνόματα μέ τίς φράσεις:

Μάγοι	Ἦθελε νά κάνει κακό στόν Ἰησοῦ Χριστό.
Ἑρῳδῆς	Ἦταν ὁ προστάτης τῆς Παναγίας.
Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος	Ὁ πατέρας τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
Ἰωσήφ	Πῆγαν νά προσκυνήσουν τόν Χριστό.
Αἴγυπτος	Ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς.
Ναζαρέτ	Ἐκεῖ κατέφυγαν γιά νά σωθοῦν ἀπό τόν Ἑρῳδή.
Βηθλεέμ	Βάπτισε τόν Χριστό στόν Ἰορδάνη ποταμό.
Συμεών	Διέταξε γενική ἀπόγραφή στή Ρωμαϊκή αὐτοκρατορία.
Καίσαρας Αὔγουστος	Ἐποδέχθηκε τόν Χριστό στόν Ναό.
Ζαχαρίας	Ἐκεῖ μεγάλωσε ὁ Ἰησοῦς.

Ἀκροστιχίδα

Βρεῖτε τίς σωστές ἀπαντήσεις καί σχηματῆστε ἀπό τό πρῶτο γράμμα τους τή γυναῖκα πού γέννησε τόν Ἰ. Χριστό καί βρίσκεται πάνω ἀπό ὅλους τούς ἁγίους.

1. Στό Μεσολόγγι γεννήθηκε ὁ: Σολωμός/Παλαμᾶς/Δροσίνης
2. Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος πολέμησε στή: Γραβιά/Ἀλαμάνα/Τριπολιτσά
3. Στίς 6 Δεκεμβρίου γιορτάζει ὁ: Γεώργιος/Νικόλαος/Σάββας
4. Ἡ θεά τοῦ κυνηγιοῦ ἦταν ἡ: Ἄρτεμη/Δήμητρα/Περσεφόνη
5. Ὁ Πύργος τοῦ Ἄιφελ βρίσκεται στήν: Ἰταλία/Ἀγγλία/Γαλλία
6. Ὁ Θουκυδίδης ἦταν: Ποιητής/Ἱστορικός/Φιλόσοφος
7. Τό ὄνομα τοῦ Κοραῆ ἦταν: Ἀδαμάντιος/Χρυσόστομος/Διονύσιος

Λινίγματα

1. Τί εἶναι ἐκεῖνο πού συχνά ἐπιθυμοῦμε καί ὅταν τό ἀπολαμβάνουμε δέν τό αἰσθανόμαστε;
2. Ποιός πέθανε дуό φορές ἐνῶ γεννήθηκε μία;
3. Ὅταν ἔχεις τήν ἀνάγκη του πετᾶς καί ὅταν δέν ἔχεις τήν ἀνάγκη του τό μαζεύεις.
4. Ποιά μύτη οὔτε φτερνίζεται, οὔτε μυρίζεται μά εἶναι μύτη;
5. Σάν εἶναι στό νερό δέν πίνεται· τριμμένο νοστιμίζει, χρῶμα ἔχει, δέ μυρίζει.
6. Στέκομαι ὅταν στέκεσαι, κινουῦμαι ὅταν κινεῖσαι, ἀδύνατον νά εἶμαι ὅπου ἐσύ δέν εἶσαι.
7. Χιλιοτρύπητο λαγῆνι καί σταλιά νερό δέν χύνει.
8. Ἀνεβαίνει κατεβαίνει καί χωρίς νά τρώει παχαίνει μονάχα στριφογυρίζει κι ἡ κοιλίτσα του γεμίζει .
9. Δύο ἀδέλφια ἀγκαλιασμένα σέ σεντούκι εἶναι κλεισμένα.
10. Ἀπό ἐργαστάσιο σωλῆνες, τρώγονται ἀπ' τούς ἀνθρώπους κατά διαφόρους τρόπους.

Σταυρόλεξο Ἀλφαβηταρίου

Ἀντικαταστήστε τοὺς ἀριθμοὺς μὲ τὰ γράμματα ἀλφαβηταρίου μας. Διαβάστε μόνο ὀριζόντια.

22	17	9	18	19	15	20	3	5	13	13	1
16	17	15	19	15	22	17	15	13	9	1	
10	1	11	1	13	19	1		21	24	19	1
2	7	8	11	5	5	12		10	1	13	1
9	5	17	15	20	18	1	11	7	12		
13	1	6	1	17	5	19		23	1	17	9
9	15	17	4	1	13	7	18		5	14	24
1	3	3	5	11	15	9		1	12	7	13
3	Ρ	Α	Φ	Η		9	5	17	9	22	24
2	1	8	15	18		23	1	17	1	18	

Οἱ καμπάνες

Ὑλικά:

Χαρτόνι τύπου κανσόν κόκκινο (γιὰ τίς καμπάνες) καί χαρτόνι τύπου κανσόν πράσινο (γιὰ τὴ γιρλάντα τῆς καμπάνας).

Τρόπος κατασκευῆς: Ἀφοῦ κόψουμε δύο ἐνωμένες διπλές καμπάνες καί τίς ζωγραφίσουμε, κολλᾶμε πάνω μιά πράσινη γιρλάντα πού εἶναι σάν φύλλο δένδρου. Στὴ μέση μπορούμε νὰ περάσουμε ἓνα σπάγγο ἢ μιά χονδρὴ κλωστή γιὰ νὰ τίς κρεμάσουμε.

Κατηχητικό Σχολεῖο
Ἐνορίας Παλαικάστρου

